

LBRIS

We know
books

BIBLIOTECA PENTRU COPII

L. Frank Baum

VRĂJITORUL DIN OZ

Traducere din limba engleză de
JOSZEFINA ȘI CAMIL BALTAZAR

Ilustrații de
W.W. DENSLOW

LITERA
București

1904 Publică prima continuare despre Oz, *Minunatul Tărâm din Oz*.

1910 Frank și Maud se mută în California, stabilindu-se în orașelul pe atunci amorf Hollywood. Casa lor de acolo ajunge să fie cunoscută sub numele de „Ozcot“, iar Frank se autodeclară „Istoricul regal al tărâmului Oz“, adăugând seriei câte o nouă carte în fiecare an, deși nu a mai avut parte niciodată de succesul primului volum.

1919 Pe 6 mai moare în urma unui infarct.

1920 Este publicată postum ultima sa carte, *Glinda din Oz*.

Într-o dedicație pentru sora lui, Frank scria: „Am învățat să privesc celebritatea ca pe o flăcăruie pe care, dacă reușești să o prinzi, nici nu merită să o ai; dar a face plăcere unui copil este un lucru dulce și draguț, care încălzește inima și constituie o răsplată în sine... Sper ca volumul meu să reușească acest lucru – iar copiii îl vor îndrăgi“. Și, într-adevăr, la 124 ani după ce a fost publicată pentru prima oară, povestea sa nemuritoare continuă să facă plăcere copiilor din lumea întreagă.

Cuprins

<i>Introducere</i>	7
Capitolul I. Ciclonul	9
Capitolul II. Sfatul cu Altinezii	16
Capitolul III. Dorothy salvează o sperietoare	26
Capitolul IV. Drumul prin pădure	36
Capitolul V. Eliberarea tăietorului de lemne	43
Capitolul VI. Leul cel Laș	53
Capitolul VII. Călătoria spre Marele Oz	61
Capitolul VIII. Câmpul de maci ucigători	70
Capitolul IX. Regina șoarecilor de câmp	79
Capitolul X. Paznicul porților	87
Capitolul XI. Oz și minunatul Oraș al Smaraldelor	97
Capitolul XII. În căutarea vrăjitoarei celei rele	114
Capitolul XIII. Eliberarea	131
Capitolul XIV. Maimuțele înaripate	138

Capitolul XV. Acum descoperim cine este Oz cel cumplit . .	147
Capitolul XVI. Meșteșugul vrăjitoresc al marelui înșelător . .	160
Capitolul XVII. Cum a fost lansat balonul	166
Capitolul XVIII. Spre Miazăzi	172
Capitolul XIX. Atacați de copacii luptători	179
Capitolul XX. Țara gingașă de porțelan	185
Capitolul XXI. Leul devine regele animalelor	193
Capitolul XXII. Țara Quadlingilor	198
Capitolul XXIII. Glinda îndeplinește dorința lui Dorothy . .	204
Capitolul XXIV. Din nou acasă	211
<i>Date despre autor</i>	212

amuzamentul și se lipsește bucuros de toate întâmplările neplăcute.

Cu această idee în minte, povestea *Minunatului Vrăjitor din Oz* a fost scrisă numai pentru a fi pe placul copiilor din ziua de astăzi. Se dorește a fi un basm modernizat, în care sunt păstrate uimirea și bucuria, iar suferințele și coșmarurile sunt înlăturate.

L. Frank Baum

Chicago, aprilie 1900

Capitolul I

Cicloul

Dorothy trăia în mijlocul câmpiilor întinse din Kansas cu unchiul ei Henry, care era fermier, și cu mătușa Em, care era nevasta fermierului. Casa în care locuiau era mică, pentru că materialul trebuincios pentru ridicarea ei fusese adus cu căruța de la mare depărtare. Casa avea patru pereți, o podea și un tavan care închipuiau o odaie. Această odaie conținea și o mașină de gătit ruginită, un dulap pentru vase, o masă, trei sau patru scaune și paturile. Unchiul Henry și mătușa Em aveau patul lor mare într-un colț, și în alt colț se afla patul cel mic al lui Dorothy. Casa n-avea pod, nici pivniță, doar o gaură mică, săpată în pământ și numită „pivnița pentru ciclon“, unde familia putea să se adăpostească în cazul când se ridica unul dintre acele mari vârtejuri de vânt care erau destul de puternice pentru a sfărâma orice așezare omenească din calea lor. În mijlocul podelei se afla un

chepeng pe care, dacă îl ridicași, vedeai o scară ce ducea într-o gaură mică și întunecoasă.

Când Dorothy stătea în pragul casei și își rotea privirea în jurul ei, cât vedea cu ochii era numai o câmpie vastă și cenușie. Niciun pom și nicio casă nu întrerupeau întinderea șesului care, pretutindeni, se apropia parcă de cer. Soarele pârjolise pământul arat, prefăcându-l într-o masă cenușie în care se vedeau mici crăpături. Nici măcar iarba nu era verde, pentru că soarele uscaseră creștetul firelor ei lungi până când căpătaseră aceeași culoare cenușie ce se vedea pretutindeni în jur. Casa fusese și ea odată zugrăvită, dar soarele coșcovise tencuiala, iar ploile o spălaseră, și acum casa se înfățișa la fel de posomorâtă și de cenușie ca orice lucru de aici.

Când mătușa Em venise să locuiască în locurile acestea, fusese o femeie tânără și drăguță. Soarele și vântul o schimbaseră însă și pe ea. Îi furaseră sclipirea ochilor, lăsându-le o culoare posacă și cenușie; îi furaseră și roșeața obrajilor și a buzelor, care acum erau și ele cenușii. Era slabă și prăpădită și nu zâmbea nicicând. Când Dorothy, care era orfană, sosise aici, mătușa Em tresărise așa de tare la râsul ei, încât fusese cât pe ce să țipe. Își apăsa pieptul cu mâna ori de câte ori vocea veselă a fetiței îi ajungea la ureche. Și acum încă privea cu mare

mirare la acest copil, care mai putea găsi un lucru ca să-l îmbie să râdă.

Unchiul Henry nu râdea niciodată. Lucra sârguincios de dimineată până în noapte și nu știa ce înseamnă bucuria. Și el era cenușiu. De la barba lungă până la cizmele butucănoase, avea și el o înfățișare aspră și gravă și vorbea, de obicei, foarte puțin.

Numai Toto o făcea pe Dorothy să râdă, ajutând-o astfel să nu devină și ea la fel de cenușie ca tot ce o înconjura. Toto nu era cenușiu; era un câine mic și negru, cu părul lung și mătăsos și cu ochii mici și negri, care străluceau veseli de o parte și de alta a nasului micuț și caraghios. Toto se juca toată ziua și Dorothy se juca și ea cu cățelușul și îl iubea nespus de mult.

Astăzi însă, nu se jucau. Unchiul Henry ședea în pragul casei și privea cu îngrijorare către cer, care era, de astă dată, mai cenușiu ca de obicei. Dorothy stătea în ușă, cu Toto în brațe, și privea și ea spre cer. Mătușa Em spăla vasele.

Dinspre miazănoapte auziră jelanii înceată și grea a vântului, și unchiul Henry cu Dorothy văzură cum firele lungi de iarbă unduiau frământate, presimțind apropierea furtunii. Deodată se auzi, dinspre miazăzi, un șuier ascuțit în aer, și, când își întoarseră privirea într-acolo, văzură iarba mișcându-se, frământată și în partea aceea.

Deodată unchiul Henry se ridică și strigă către nevastă-sa:

– Vine ciclonul, Em! Mă duc să văd de vite.

Apoi fugi spre șopronul unde se adăposteau vacile și caii.

Mătușa Em încetă lucrul și veni la ușă. O singură privire afară i-a fost de-ajuns ca să întrevadă primejdia care îi păștea.

– Repede, Dorothy! strigă mătușa. Fugi în pivniță!

Toto o zbughi din brațele lui Dorothy și zdup! se băgă sub pat, iar fata se căznea să-l scoată de acolo. Mătușa Em, grozav de speriată, deschise chepengul din podea și coborî scara care ducea în gaura mică și întunecoasă. Dorothy reuși, în sfârșit, să-l prindă pe Toto și voi s-o urmeze pe mătușă în pivniță. Aflată la jumătatea drumului, se auzi deodată urletul îngrozitor al vântului, și casa se zguduî atât de tare, încât fata își pierdu echilibrul și căzu pe neașteptate pe podea.

Apoi se întâmplă un lucru ciudat.

Casa se învârti de câteva ori pe loc, apoi se ridică încet-încet în aer. Dorothy simțea că parcă s-ar fi înălțat cu un balon.

Vânturile potrivnice din miazănoapte și din miazăzi se întâlniseră pe locul unde se afla casa și făcuseră din ea tocmai centrul ciclonului. În mijlocul unui ciclon aerul este de obicei mai liniștit, dar marea presiune a vânturilor ridica mica locuință din ce în ce mai sus, până când ajunse în culmea vârtejului ciclonului. Rămase acolo, fiind purtată la

depărtare de mulți kilometri, tot așa de ușor cum ai purta un fulg.

Era întuneric și vântul urla groaznic, dar Dorothy se simțea de parcă era plimbată ușurel, călare. După primele învârtituri ale casei și apoi după un moment când aceasta se aplecase nițeluș mai tare, fetița se simțea acum ca și cum ar fi fost clătinată ușor, ca un prunc în leagănul său.

Lui Toto însă nu-i plăcea treaba asta. Alerga dintr-un colț într-altul al odăii, lătrând cu putere. Dorothy însă ședea foarte cuminte pe podea, așteptând să vadă ce o să se mai întâmple.

Deodată, Toto se apropie de chepengul deschis și alunecă afară. În prima clipă, Dorothy crezu că îl pierduse, dar îndată zări o ureche care răsărea din gaură, pentru că apăsarea puternică a aerului ținea cățelul sus, astfel încât nu putea să cadă. Fata se târi pe brânci până la gaură, îl înșfăcă pe Toto de urechi și-l trase înapoi, în odaie, după care închise chepengul, ca să nu se mai poată întâmpla alt accident.

Ceasuri întregi trecură și, încetul cu încetul, spaima îi pieri, dar se simțea foarte singură și vântul urla atât de cumplit împrejurul ei, că aproape o asurzea. În prima clipă își închipuise că, atunci când va cădea, casa va fi sfărâmată în bucăți; dar, cum orele treceau și nu se întâmpla nimic groaznic, Dorothy încetă să se mai necăjească și se hotărî să aștepte cuminte să vadă ce îi va

aduce ziua de mâine. Se sui în pat, iar Toto o urmă și se culcă lângă ea.

Cu toate că încăperea se legăna și vântul urla, fata închise ochii și adormi îndată.

Îl înfăcă pe Toto de urechi.

Capitolul II

Sfatul cu Altinezii

Pe Dorothy o deșteptă o zguduitură atât de puternică încât, dacă nu s-ar fi aflat întinsă pe patul moale, s-ar fi lovit. Așa însă, pârâitul o făcu să-și țină respirația și-și zise cu uimire: „Ce s-o fi întâmplat?”.

Toto își puse nasul lui mic și rece pe obrazul fetei și scheună înspăimântat. Dorothy privi în jurul ei și-și dădu seama că odaia nu se mai mișca; nu mai era nici întuneric, pentru că razele soarelui intrau pe fereastră și inundau toată odaia. Sări din pat și, cu Toto încurcându-i-se printre picioare, alergă și deschise ușa.

Privind înainte, fetița scoase un țipăt de uluire și ochii i se măriră din ce în ce mai mult la vederea minunatei priveliști din fața ei.

Cicloul depusese casa foarte ușurel pe pământ – așa de ușurel cum e în stare s-o facă un ciclon –, în mijlocul unui ținut de o frumusețe fără seamăn. Se aflau în jurul lor

pajiști verzi, cu pomi ce purtau fructe magnifice și dulci. Flori strălucitoare erau răspândite pretutindeni și păsări cu pene frumos colorate cântau și zburau prin pomi și prin tufișuri. Puțin mai încolo, printre malurile înverzite, curgea un pârâiaș care isca un murmur de-a dreptul fermecător pentru fetița care trăise atât timp în câmpiile uscate și cenușii.

Stând așa și privind cu luare-aminte la priveliștea din jurul ei, Dorothy observă venind spre ea un grup de oameni atât de ciudați, cum nu mai văzuse până atunci. Nu erau înalți cât oamenii mari, dar nu arătau nici prea mici; de fapt, păreau să fie tot atât de înalți ca și Dorothy, care era o fetiță foarte bine crescută pentru vârsta ei; oricum, arătau, pe cât își putea da ea seama, mult mai bătrâni ca ea.

Erau trei bărbați și o femeie, toți îmbrăcați foarte curios. Purtau pălării rotunde, cu calota înaltă și țuguiată, iar în jurul borului aveau clopoței mici, care sunau melodios la orice mișcare. Pălăriile bărbaților erau albastre; pălăria femeii era albă. Aceasta purta o rochie care cădea în falduri de la umeri în jos, presărată cu mici stelute scânteietoare ce străluceau în soare ca diamantele. Bărbații erau îmbrăcați în haine albastre, de aceeași culoare ca pălăriile lor, și purtau pantofi frumos lustruiți, cu vârful albastru.

Dorothy se gândi că bărbații trebuie să fie cam tot atât de bătrâni ca unchiul Henry, pentru că doi din ei purtau bărbi, dar femeia era, fără îndoială, mult mai bătrână: fața